

κομῆτον, τοὺς δὲ δευτέρους καὶ τοὺς συνεργοὺς αὐτῶν νὰ τιμωρήσῃ παραδειγματικῶς ἐκπληροῦσα οὕτω καθήκον ἐπιβαλλόμενον αὐτῇ παρὰ τῶν νόμων τῆς πολιτείας ἧς ἐτάχθη φρουρός.

ΑΡΓΙΑ

Τὴν ἀργίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐτιμῶρουν αὐστηρῶς, διὰ τοῦτο καὶ τὴν κατηγορίαν ὠνόμαζον Ἀργίας Γραφήν. Ἀλλήμονες καὶ ἀργοὶ κατεδιώκοντο ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων· ἦν δὲ πᾶς τις ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ ὅθεν βιοί (Ἡροδ. Β. 177)· κατὰ μὲν τινὰς καὶ ὁ Δράκων αὐτὸς εἶχε θέσει νόμους κατὰ τῆς ἀργίας, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Σόλων λαβὼν παρὰ τῶν Αἰγυπτίων τὸν νόμον τοῦτον εἰσήγαγεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, κατ' ἄλλους πάλιν ὁ Πεισίστρατος πρῶτος ἔθηκε νόμον τοιοῦτον ἐν Ἀθήναις (Πλουτ. σελ. 31). Κατὰ τὸν νόμον τοῦτον, ὅστις ἀργίας νόμος ὠνόμαζετο, οἱ πένητες πάντες ὤφειλον ν' ἀποδείξωσιν ὅτι μετῆρχοντο ἐντιμὸν τι ἐπάγγελμα, ἐξ οὗ ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν (Ἰσοκρ. ἀρειοπαγ. 17). Ἐάν τις ἐζημίω τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ ἕνεκα τῆς ἀργίας τοῦ εἰσῆγετο εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ ἀρχοντος ἐπωνύμου, οὐ μόνον ὑπὸ μέλους τινὸς τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ὑφ' ὁποιοῦδήποτε πολίτου (Δημοσθ. κ. Εὐδουλ. σελ. 1308). Ὅτε ὁ Ἀρειος Πάγος εἶχεν ἔτι πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἀρχὼν εἰσῆγε τὴν κατηγορίαν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο. Ὁ κατὰ πρῶτον ἐπ' ἀργία κατηγορούμενος ἐτιμωρεῖτο διὰ ζημίας (Πολυδ. Η. 42). Κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος κατεδικάζετο εἰς ἀτιμίαν καὶ ὁ ἅπαξ ἀργίας ἔνοχος κρινόμενος (Πλουτ. ἀπετ.) Ὁ νόμος οὗτος ἐτροπολογήθη ὑπὸ τοῦ Σόλωνος τάξαντος ἀτιμίαν ἐπὶ τῷ τρις ἐπὶ ἀργία καταδεδικασμένῳ.

Ἐπειδὴ εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἦν διαπεπισμένη ἡ καθόλου ἐπιτήρησις τῆς διαγωγῆς τῶν πολιτῶν, ἡδύνατο νὰ ἐπεμδαίνῃ καὶ εἰς τὰ τῆς ἀργίας, καὶ ἂν δὲν εἰσῆγέ τις εἰς αὐτὸν κατηγορίαν κατὰ ἐνόχου. Ὁ Αἰλιανὸς ἀναφέρει (11 ἱστ. Δ. Ι.) ὅτι παρόμοιος νόμος ὑπῆρχε καὶ εἰς τὰς Σάρδεϊς.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΠΥΛΑΣ ΤΗΣ ΜΕΚΚΑΣ

Ἐάν τὸ δέκατον τῶν ὄσων περὶ τῆς Μέκκας λέγονται ἦσαν ἀληθῆ, ἡ «Μήτηρ τῶν πόλεων», θὰ ἤξιζε τὸν κόπον ἐπισκέψεως καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπωτάτης τῆς γῆς γωνίας, μεθ' ὅλην τὴν ἀθλιότητα τῶν μέσων πρὸς οἰκισιν τὰ ὁποῖα θὰ εὕρισκε τις ἀφικνούμενος ἐκεῖ. Τὸ κέντρον τὸ ἐπισύρον μᾶλλον τὴν περιέργειαν εἶναι τὸ Βεῖτ Οὐλλάχ, ἢ τὸ Μέγα Τζαμίον, τὸ μόνον δημόσιον ἐν τῇ πόλει οἰκοδόμημα, δυνάμενον νὰ χωρήσῃ ἐν αὐτῷ 35,000 ἀνθρώπων· ὁ δὲ πυρὴν τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς λατρείας ἐντὸς τοῦ Τζαμίου εἶναι ἡ Καάβα, ἐπίμηκες λίθινον οἰκοδόμημα, 36—40

ποδῶν ὕψους, 18 βημάτων μήκους, καὶ 14 πλάτους. Ὁ ἀληθὴς μωαμεθανὸς, ἐὰν Τοῦρκος, Ἀραβὶ, Ἀφγανὸς, Πέρσης ἢ Ἰνδὸς ἢ οὗτος, πιστεύει ὅτι καλύπτει αὕτη τὸ μέρος ἐφ' οὗ ὁ Ἀδάμ ἐτέλεσε τὴν πρώτην τῆς λατρείας πράξιν μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Ἑδέμ ἐξῶσιν αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ ἐκ μετανοίας πρώτη αὕτη αὐτοῦ προσευχή, ἐγένετο ἐντὸς σκηνῆς ἐπὶ τούτῳ σταλείσης πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Καθόσον αἱ σκηναὶ δὲν εἶναι διαρκεῖς ἢ σταθεραὶ, ὁ Σῆθ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἤγειρε στερεώτερον οἰκοδόμημα, βραδύτερον δὲ ὁ Ἀβραάμ καὶ Ἰωσήφ εἰσάγονται ὅπως τελέσωσι ἔργα τινὰ τεχνίτου σχετικῶς πρὸς τὴν Καάβαν. Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τούτου πυρῆνος ὑπάρχει, ἵνα εἰπώμεν οὕτω, σπόρος ἔτι ἱερώτερος — ἡ περίφημος μέλαινα λίθος, περὶ ἣν κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν χιλιάδες προσκυνητῶν συνωθοῦνται βιαίως νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, ὠθοῦμενοι, ἀγκωνιζόμενοι, ὑβρίζοντες ἀλλήλους, ὅπως δυνηθῶσι νὰ ψαύσωσι μόνον, ἢ ὅπερ θερμότερον ποθοῦσιν, ἀσπασθῶσιν αὐτήν. Οἱ Μωαμεθανοὶ κηρύττουσιν ὅτι ἔλαβε τὸ χρῶμα τῆς ἐκ τῶν ἀπείρων ἀσπασμῶν τοὺς ὁποίους ἔλαβε, ἀλλ' ὁ Barchhardt ἐβεβαίωσε ὅτι ἦτο ἡ φαιστιώδους καταγωγῆς, ἐνῶ ὁ Burton, ὁ γνωστότατος ἀγγλὸς περιηγητὴς, ὅστις μετέβη ἐκεῖ μεταμφιεσμένος προσκυνητῆς, καὶ παρετήρησεν αὐτήν ἐκ τοῦ πλησίον ἐνῶ προσεκύνει αὐτήν ταπεινῶς (ὡς οἱ συνάδελφοι αὐτῷ προσκυνηταὶ ἐνόμιζον) ἐξῆλθε πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀγία αὕτη λίθος ἦτο ἀερόλιθος. Ἡ Καάβα ὡς τῶρα ἔχει, ἐκτίσθη τὸ 1627, ἀκριβῶς χίλια ἔτη μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Μέκκας ὑπὸ τοῦ προφήτου.

Πᾶς ἀληθὴς μωαμεθανὸς ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεθῇ τὴν Μέκκαν πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, καὶ ὅστις δῆποτε δὲν κατέχεται ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ τούτου πάθους χαρακτηρίζεται ὑπὸ «τῶν πιστῶν» ὡς ἐβραῖος ἢ χριστιανὸς — χαρακτηρισμοὶ οὗτοι, οἵτινες, περιάπτουσι τὴν ἐσχάτην περιφρόνησιν. Τὸ θέρος карабания διασχίζουν τὴν ἔρημον τῆς Ἀραβίας ἀπὸ πάντων τῶν μερῶν τοῦ μουσουλμανικοῦ κόσμου, εἰς τινὰ δ' ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς πόλεως ἕκαστος προσκυνητῆς ὀφίσταται τὴν τελετὴν τοῦ *Ἐλ-Ἰχράμ* — ἥτοι, ἐν τινι μισάτ, ἡ ὀρισμένῳ σημείῳ, πρέπει ν' ἀπορρίψῃ τὴν συνήθη αὐτοῦ περιβολὴν καὶ νὰ ἐνδυθῇ τὸ λευκὸν ἐνδύμα τοῦ χατζῆ ἢ τοῦ προσκυνητοῦ. Κατὰ πρῶτον ξυρίζεται κατὰ τὴν κεφαλὴν, κόπτει τοὺς ὀνυχὰς του, καὶ στρίφει τοὺς μύστακας· εἴτα λούεται, καὶ ἀλείφεται μὲ ἀρωματικὸν ὑγρὸν. Τὸ ἐνδύμα εἶναι ἀπλοῦν συνιστάμενον ἐκ δύο νέων λευκῶν ὀθονῶν ἢ μάκτρων — ὡς τινες ταῦτα καλοῦσι — ἕκαστον ἐξ ποδῶν μήκους καὶ τριῶν καὶ ἡμίσεως πλάτους, καὶ κεκοσμημένον δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν καὶ κροσσῶν. Τὸ ἱζάρ ἢ ὑπενδύτης, περιβάλλει τὸ στέρνον· τὸ δὲ ἐπικάλυμμα καλούμενον *ρίδα*, ῥίπτεται ἐπὶ τῆς ράχους καὶ στερεοῦται διὰ κόμβου εἰς τὸ δεξιὸν πλευρὸν, ἀφίνον τὸν βραχίονα καὶ τὸν ὤμον γυμνά. Τελειωθείσης τῆς διακοσμῆσεως ταύτης, τὰ πρόσωπα τῶν προσκυνητῶν στρέφονται πρὸς τὴν Μέκκαν ἕκαστος δ' ἐπιτάσσεται νὰ ἐκφωνήσῃ τὴν ἐ-